

РЕШЕНИЕ

№ 3132

гр. София, 30.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Пенка Велинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **10023** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК[ЕИК] чрез адв. М. Г., срещу решение № 3632 от 07.08.2024г. по НАХД № 2320/2024г. на Софийски районен съд, НО, 100-ен състав. С решението е потвърдено наказателно постановление № Р – 10-16/22.01.2024г. изд. от зам.- председател на Комисия за финансов надзор , ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на чл. 83. чл.,53 и чл. 27 ЗАНН и чл._16. Ал. 1. т. 19 от ЗКФН, вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644. ал. 2, пр. 2 от КЗ, вр. с ал. 1. т. 2 от КЗ. вр. с параграф 1. т. 51 от ДР на КЗ, вр. чл. 648, ал. 1 от КЗ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Оспорва се твърдяното нарушение да е извършено в условията на повторност. Твърди се, че наказателното постановление не съответства на фактическата обстановка. Счита се за неправилна и правната квалификация на нарушението. Неправилно била определена и датата на извършеното нарушение. Като самостоятелно основание се сочи, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по см. на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението, както и на НП. Алтернативно, да бъде изменено като бъде намалена наложената имуществена

санкция. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не изпраща представител.

Ответникът - зам.- председател на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез юрк. Л., оспорва жалбата. Подробни съображения излага в представени писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд София - град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил наказателно постановление № Р – 10-16/22.01.2024г., изд. от зам.- председател на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на чл. 83. чл.,53 и чл. 27 ЗАНН и чл. 16. Ал. 1. т. 19 от ЗКФН, вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644. ал. 2, пр. 2 от КЗ, вр. с ал. 1. т. 2 от КЗ. вр. с параграф 1. т. 51 от ДР на КЗ, вр. чл. 648, ал. 1 от КЗ на ЗД „БУЛ ИНС“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 16.08.2023 г. в КФН, Управление "Застрахователен надзор", е постъпила жалба с входящ № 91-02-718 от 16.08.2023 г. от Н. Й. А., който твърди, че е предявил претенция за изплащане на застрахователно обезщетение пред ЗД „Бул Инс“ АД, по повод на която в застрахователното дружество е заведена щета № [ЕГН]. В сигнала се твърди, че претенцията е заведена на 11.06.2023 г., а на 24.07.2023 г. дружеството е превело сумата от 2138,80 лева, която според Н. А. била крайно недостатъчна за покриване на щетите. Именно поради това той възразил срещу размера на определеното обезщетение и поискал от застрахователното дружество да му направят разбивка на сумата с ясно описание на начина, по който е определен размерът на обезщетението. В отговор получил писмо, с което го информирали, че размерът е определен правилно и посочили 4 суми, но не предоставили ясно описание на начина, по който са определили обезщетението. Ето защо Н. А. потърсил съдействие от КФН.

На 18.08.2023 г. с писмо от КФН били изискани документи и информация по случая от ЗК „Бул Инс“ АД. На 29.08.2023 г. с писмо вх. № 91-02-718 в КФН постъпил отговор на ЗК „Бул Инс“ АД по поставените от КФН въпроси.

След проверка и анализ на предоставените от застрахователя документи по преписката, било установено следното:

На 11.06.2023 г. пред ЗК „Бул Инс“ АД, била предявена и регистрирана претенция с № [ЕГН] за увреждания на лек автомобил, марка „Х.“, модел „Джаз“ с рег. [рег.номер на МПС] , настъпили вследствие на претърпяно пътнотранспортно произшествие (ПТП) - настъпило на 08.06.2023 г при което били причинени имуществени вреди на горепосочения лек автомобил. Завеждането на претенцията

към ЗК „Бул Инс“ АД било основано на сключен договор за имуществена застраховка „Гражданска отговорност“, обективиран в застрахователна полица № BG/02/12300146189, сключен между виновния водач Б. П. А. и ЗК „Бул Инс“ АД.

По повод на така заведената претенция, на 24.07.2023 г. от ЗК „Бул Инс“ АД е изплатено застрахователно обезщетение на Н. Й. А. в размер на сумата от 2138,80 лева, срещу размера на което последният възразил. По повод направеното възразение е изпратено писмо-отговор от ЗК „Бул Инс“ АД до Н. А., с което от застрахователното дружество са го уведомили, че потвърждават определената стойност на изплатеното обезщетение от 2138,80 лева, като са посочили, че същото се равнява на 1493,60 лева за подмяна на материали и детайли; 232,80 лева за монтаж и демонтаж; 72,80 лева за ремонт и 339,60 лева за труд и материали за боядисване.

С писмо от 29.08.2023 г. ЗК „Б. Инс“ АД уведомили КФН, че след като от КФН са изискани документи и информация по случая, последният отново е бил преразгледан и е извършена прекалкулация, на базата на която е обявена тотална щета по смисъла на чл. 390 от КЗ, за което клиентът е уведомен с писмо от 28.08.2023 г. Към писмото са приложени материалите по щета с № [ЕГН].

След като се запознала с предоставените от ЗК „Бул Инс“ АД доказателства, съобразявайки гореизложените обстоятелства, свидетелката М. С. - главен експерт при КФН, приела, че в случая застрахователното дружество е извършило нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ, тъй като не се е произнесло по предявената претенция на Н. А. в 15-дневен срок от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, тъй като на 27.06.2023 г. били събрани всички доказателства относно заявената претенция, а застрахователното обезщетение е изплатено едва на 24.07.2023 г., а е следвало да бъде изплатено в 15-дневен срок от 27.06.2023 г., т. е. до 18.07.2023 г. Поради това на 10.10.2023 г., в присъствието на упълномощен представител на ЗК „Бул Инс“ АД и двама свидетели, свидетелката С. съставила АУАН № Р-06-339/10Д0.2023 г., в който описала времето, мястото и обстоятелствата по извършване на нарушението. АУАН бил съставен в присъствието и на упълномощен представител на дружеството - Н. Б. и връчен на последния.

С НП № Р-10-915 от 14.12.2021 г. ЗК „Бул Инс“ АД е санкционирано за нарушение на чл. 108 от КЗ. Това НП е обжалвано и потвърдено с решение № 2765 от 20.07.2022 г. на СРС, НО, 15-и състав, което е оставено в сила с решение № 7636 от 12.12.2022 г. на Административен съд - София- град. С оглед на това НП № Р-10-915 е влязло в законна сила на 12.12.2022 г.

Въз основа на АУАН № Р-06-339/10.10.2023 г. е съставено процесното Наказателно постановление № Р-10-16/22.01.2024 г. на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗК „Бул Инс“ АД е наложена имуществена санкция по реда на чл. 644, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 за извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, извършено при условията на повторност по смисъла на §1, т. 52 от ДР на КЗ, като е определено и наложено административно наказание „имуществена санкция“ в минимален размер от 2000 /две хиляди/ лева.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК. Тези доказателства правилно са оценени от въззивния съд като непротиворечиви и взаимно-допълващи се.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички реквизити на чл. 57 от ЗАНН ,

спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН и в процедурата по издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, както се твърди в жалбата. Изложил е мотиви, че по отношение на установената фактическа обстановка правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

Срокът за произнасяне на застрахователя по предявената претенция е уреден императивно, и от гледна точка на основаниято и правните си последици тече независимо от настъпването на други юридически факти или поведението на други правни субекти. Срокът за произнасяне на застрахователя по предявената претенция е уреден императивно, и от гледна точка на основаниято и правните си последици тече, независимо от настъпването на други юридически факти или поведението на други правни субекти. В настоящия случай касаторът не е изпълнил законното си задължение по чл. 108, ал. 1 от КЗ да се произнесе в срок до 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 – до 18.07.2023г. вкл., като определи и изплати размера на дължимо обезщетение или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащане по заявена щета. Елемент от фактическия състав на нарушението е неспазването на 15 дневния срок, броен с работни дни, считано от деня, следващ завеждането на щетата. Достатъчно е застрахователното дружество да прояви бездействие - да не се произнесе или да се произнесе извън този срок, за да бъде ангажирана административно-наказателната му отговорност по чл. 644, ал.2, във вр. ал.1, т.2 от КЗ. Нарушението е формално. Със самия факт на неплащане в установения срок е ясно, че в дейността на дружеството е допуснато нарушението, описано в акта и в наказателното постановление.

Наведените множество доводи в касационната жалба по отношение на повторността, настоящата инстанция намира за неоснователни, поради следните съображения:

Съгласно § 1, т. 51 ДР на КЗ "Повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По преписката е приложено Наказателно постановление №Р-10-915 от 14.12.2021 г., влязло в сила на 12.12.2022 г., с което на същия застраховател е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. Процесното нарушение е извършено на 19.07.2023 г., т.е. в рамките на предвидения едногодишен срок, поради което безспорно се явява повторно. Настоящият състав споделя изложените в обжалваното решение аргументи. Повторността засяга определяне на наказанието, поради което липсата на описание в акта на обстоятелствата, въз основа на които деянието е квалифицирано като повторно не нарушава правото на защита на лицето, доколкото то се защитава срещу фактите. Съдът взе предвид и това, че това наказателно постановление е било обжалвано пред СРС и АССГ и дружеството е участвало в производството. Т.е. в дружеството са запознати с това, че срещу него е налице влязло в сила решение, с което е санкционирано за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Неоснователни са възраженията, че нарушението е следвало да се квалифицира по чл. 496 от КЗ, а не по чл. 108, ал. 1 от КЗ. Видно от разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, задължението на застрахователя се отнася за застраховките по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове. Застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е посочена в т. 10 от Приложение № 1, раздел II, буква "А" и

доколкото не се касае за застраховка "големи рискове", тя попада в приложеното поле на чл. 108, ал. 1 КЗ. Срокът по чл. 496, ал. 1 КЗ се прилага само в случай, че не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, какъвто настоящият случай не е.

Наложеното административно наказание, преценено от СРС като наложено към установения в закона минимум, съответства на генералната превенция по чл. 12 ЗАНН. Повторността изключва по презумпция релевираната маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс /НК/ касае само посочените в чл. 11 от ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 от НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). Затова санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл.108 ал.1 КЗ следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – непроизнасяне в срока по чл.108 ал.1 КЗ. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи дейността на застрахователите, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Това е така, тъй като нарушението засяга същността на застрахователните отношения съобразно легалните цели и определението на застраховането по чл.2 и чл.3 от КЗ .

Следва да се отбележи, че с НП №Р-10-915 от 14.12.2021 г., влязло в сила на 12.12.2022 г., касаторът е наказан за нарушение от този вид, което завишава обществената опасност на деянието. В тази връзка наказание е наложено в условията на повторност. Наред с това жалбоподателят е юридическо лице-търговец (чл. 63 и чл. 64 от Търговския закон), т.е. субект, който по занятие извършва търговска дейност (чл. 1, ал. 1 от ТЗ). Същият като професионалист следва да бъде запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и в частност КЗ, и стриктно да я спазва, което същият не е направил.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и

незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноси от страна на касатора се явява неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3632 от 07.08.2024г. по НАХД № 2320/2024г. на Софийски районен съд, НО, 100-ен състав.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 80 лв., представляващи разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: